

Sygn. akt IV P 149/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Chełmie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Górna

Ławnicy: Z. B., J. Ł.

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Seniuk

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 r. w Chełmie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko P.W. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

I. wypowiedzenie powodowi E. C. przez pozwanego P.W. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w C. umowy o pracę uznaje za bezskuteczne;

II. zasądza od pozwanego P.W. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz powoda E. C. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 149/15

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2015 roku do Sądu Rejonowego w Chełmie wpłynął pozew E. C. przeciwko P.W. (...) Spółce z o.o. w C. o uznanie rozwiązania umowy o pracę za niezgodne z prawem i przywrócenie powoda do pracy na dotychczasowych warunkach oraz zasądzenie od pozwanego kwoty 2.727,50 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż zatrudniony był u pozwanego od dnia 1 października 1995 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Podniósł, iż znajduje się w okresie ochronnym na podstawie art. 39 k.p. (pozew k. 2-3)

Pismem procesowym z dnia 8 grudnia 2015 roku powód sprecyzował żądanie i wniósł o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 24 listopada 2015 roku. W uzasadnieniu pisma podniósł, że przez ponad 15 lat pracował w szczególnych warunkach i z tego tytułu posiada uprawnienie do przejścia na wcześniejszą emeryturę w wieku 60 lat. Zaznaczył, że prawo do wcześniejszej emerytury nabędzie w lipcu 2016 roku, co oznacza, że zgodnie z art. 39 k.p. pracodawca nie może wypowiedzieć mu umowy o pracę. (pismo procesowe k. 20-22)

W odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż od 1 marca 2015 roku przestał świadczyć szereg usług na rzecz Cementowni (...), gdzie powód wykonywał pracę jako operator załadunku i rozładunku wag i stąd musiał dokonać likwidacji stanowiska powoda. (odpowieź na pozew k. 26)

Na rozprawie powód popierał powództwo, zaś pozwany pozew pozostawił do uznania Sądu Rejonowego. (k. 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. w okresie od 1 sierpnia 1974 roku do dnia 30 września 1995 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Cementowni (...) w C.. W okresie od dnia 1 sierpnia 1974 roku do dnia 14 listopada 1974 roku, od dnia 15 listopada 1974 do dnia 31 sierpnia 1978 roku, od dnia 1 listopada 1980 roku do dnia 31 sierpnia 1987 roku i od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 30 września 1995 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach wykonując pracę konserwatora agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano remontowe na oddziałach będących w ruchu. W dniu 1 października 1995 roku E. C. został pracownikiem P.W. (...) Spółki z o.o. w C. w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie wykonywał obowiązki magazyniera, a następnie operatora rozładunku i załadunku wagonów. E. C. w chwili otrzymania wypowiedzenia miał 59 lat, 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz w lipcu 2016 roku nabyłby prawo do wcześniejszej emerytury. (dowód: zaświadczenie k. 5; umowa o pracę k. 10; zaświadczenie k. 11; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 12-16; świadectwo pracy k. 31-32; akta osobowe)

W dniu 24 listopada 2015 roku E. C. otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie w dniu 29 lutego 2016 roku. Przyczyną wypowiedzenia była likwidacja stanowiska pracy. (dowód: wypowiedzenie umowy o pracę k. 4)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dowodów. Wiarygodność dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Nie budzą one także wątpliwości Sądu Rejonowego co do swojej wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Rozważania prawne należy rozpocząć od generalnego stwierdzenia, że stosunek pracy, jak niemal wszystkie stosunki prawne, jest z natury swej rozwiązywalny. Przepisy prawa pracy poręczają wprawdzie wzmoczoną ochronę pracownika, nakładając na pracodawcę obowiązek uzasadnienia decyzji o wypowiedzeniu umowy o pracę. Niemniej jednak wypowiedzenie jest normalnym i - przy spełnieniu rygorów ustawowych - w pełni przez prawo dopuszczalnym sposobem zwolnienia pracownika. Dlatego zasadność wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę na czas nieokreślony powinna być oceniana w płaszczyźnie stwierdzenia, że jest to zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1996 r., I PRN 69/96).

Zgodnie z treścią art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

W świetle powyższego, zgodnie z ugruntowanym w tej mierze orzecnictwem przyczyna podana przez pracodawcę powinna być rzeczywista (prawdziwa) i konkretna.

Zgodnie z powyższą regulacją postępowanie sądowe winno koncentrować się wokół przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę i konieczności ustalenia wymaganego przez nią przymiotu prawdziwości i konkretności.

Konsekwencją powyższego była konieczność oceny przez Sąd przyczyn wskazanych przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Reasumując powyższe rozważania ocena podanej w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyny pod względem jej konkretyzacji dokonywana jest z perspektywy pracownika. To pracownik ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę . (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 roku I PK 112/06).

Zgodnie z powołanymi wyżej rozważaniami postępowanie sądowe winno koncentrować się wokół przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu, czy też wypowiedzeniu umowy o pracę i konieczności ustalenia wymaganego przez nią przymiotu prawdziwości i konkretności, a przede wszystkim ustalenia, czy uzasadniała ona wypowiedzenie bądź też rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę.

Ciężar udowodnienia przyczyny spoczywa na pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1998 roku, I PKN 519/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1998 roku, I PKN 524/97).

W świetle powyższego to na pozwanym w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar udowodnienia przyczyn podanych powodowi w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę.

Z treści oświadczenia woli pracodawcy z dnia 24 listopada 2015 roku wynika, iż przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była likwidacja stanowiska pracy. Z odpowiedzi na pozew wynika, iż od 1 marca 2015 roku pozwany przestał świadczyć szereg usług na rzecz Cementowni (...), gdzie powód wykonywał pracę jako operator załadunku i rozładunku wag i stąd musiał dokonać likwidacji stanowiska powoda. Należy zauważyć, iż w dacie wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, pracodawca nie dokonał konkretyzacji przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, dokonał tego dopiero na etapie procesu sądowego. Podana przez pracodawcę przyczyna jako ogólnie likwidacja stanowiska pracy bez konkretnego odniesienia do rzeczywistości nie pozwala stwierdzić, czy rzeczywiście pozwany dokonał likwidacji stanowiska pracy powoda z uwagi na potrzebę racjonalizacji zatrudnienia w ramach występujących struktur organizacyjnych.

Nadto pracodawca wypowiadając powodowi umowę o pracę naruszył również treść art. 39 k.p. Przepis ten stanowi, iż pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.

Należy podkreślić, iż powód w okresie od 1 sierpnia 1974 roku do dnia 30 września 1995 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Cementowni (...) w C., z czego w okresie od dnia 1 sierpnia 1974 roku do dnia 14 listopada 1974 roku, od dnia 15 listopada 1974 do dnia 31 sierpnia 1978 roku, od dnia 1 listopada 1980 roku do dnia 31 sierpnia 1987 roku i od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 30 września 1995 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach wykonując pracę konserwatora agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano remontowe na oddziałach będących w ruchu. E. C. w chwili otrzymania wypowiedzenia miał 59 lat, 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz w lipcu 2016 roku nabędzie prawo do wcześniejszej emerytury. Zgodnie zaś z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A nabywa prawo o emerytury, jeżeli łącznie osiągnął wiek emerytalny 60 lat oraz posiada co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W przypadku powoda 4 lipca 2016 roku nabędzie on prawo do wcześniejszej emerytury albowiem osiągnie wiek 60 lat oraz będzie posiadał wymagany 15 letni staż pracy w szczególnych warunkach. Mając powyższe na uwadze powód w dacie wypowiedzenia mu umowy o pracę znajdował się w okresie ochronnym objętym dyspozycją art. 39 k.p.

Tym samym skoro w przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności związane z upadłością, czy likwidacją pracodawcy, określone w treści art. 41 1 k.p. Sąd nie miał podstaw do nieuwzględnienia żądania powoda dotyczącego przywrócenia do pracy, albowiem powyższe uniemożliwiła jednoznacznie treść powołanego wyżej przepisu.

Sąd Rejonowy uwzględniając powództwo orzekł o obowiązku zwrotu kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda w wysokości 197 zł - zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 z późn. zm.). Na niezbędne koszty dochodzonych praw przez powoda składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł..

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.